

"אם קר לך תלבשי משהו," אמרת וניתקת את מפזר החום שכונן אל רגלי, ואני הלכתי אל חדרי ולבשתי את שמיכת הפוך העבה מעלי, אולי היא תוכל לקור העז שחדר לעצמותי. אבל את פתחת את דלת החדר ומשב רוח העיף מעלי את המגן. "את לא מתכוונת להישאר במיטה כל היום," נעצת. ואני ניסיתי להיעלם, מתכווצת בעוד את הולכת וגדלה, ואני לא יכולתי להביט בך כי הרוח ייבשה את עיני, אבל ידעתי שאת שם, וגם לא יכולתי לשמוע אותך כי הרוח שרקה באוזני, ואני חושבת שגם את לא יכולת לראות אותי כי יצאת מהחדר, והרוח סגרה את הדלת בטריקה, ואז שקטה. אבל עדיין היה לי קר ורציתי שאתה תבוא ותפתח את הדלת, ורוח חמה, מנחמת, מדברית, תיכנס. אבל ידעתי שלא תבוא, אף פעם לא באת ולמה שתבוא עכשיו. אבל זו לא היתה אשמתך, כי אני צעקתי לך בלי קול, ובסלון התנגן תקליט, "*Mein Vater mein Vater*", אבי, הו אבי, זנק פשר-דיטריך דיסקאו מתוכו, וישבת עם העיתון, ואני יצאתי אליך וכרעתי ברך וחייבקתי את רגליך ואמרתי שקר לי אז אמרת, "תלבשי משהו," וניערת את העיתון ואני נשארתי לשבת

לרגליך, מחבקת את ברכי. ואתה המשכת לקרוא בעיתון.
ו"שר היער" של שוברט המשיך להתנגן מתוך התקליט, " *In*
seinen Armen das Kind war tot", בזרועותיו הילד
מת".

לא, זה לא מה שהתכוונה לכתוב. לחצה על "שמירה" ושבה
ופתחה מסמך חדש.
במשך שעה ארוכה בהתה במסך הלבן. אחר כיבתה את
המחשב וקמה להסתובב בבית הישן, נכנסה לחדרם של שחר
ואסף והתבוננה בהם בשנתם, יפים כל כך, שלווים כל כך.
ליטפה את לחיו של אסף, כשהוא ישן אינו מתנגד. החליקה
ידה על שערותיו הארוכות, האסורות לה בעודו ער, ומגען הרך
יצרוב בקרבה. אחר פנתה לצאת. "אימא", קריאה מנומנמת
נשמעת מאחורי גבה. ראשו של שחר מציץ עליה.
"תישן חמוד שלי, לא התכוונתי להעיר אותך."
"למה את ערה?"
"אני גם הולכת לישון, רק רציתי לראות מה שלומכם."
"למה?"
"סתם, כי אני אוהבת אתכם."
"גם אני אוהב אותך", ועיניו נעצמות עוד בטרם ינוח ראשו על
הכר. שירה מחליקה ידה על ראשו, על לחיו, על ידו המחבקת
את השמיכה, על אצבעותיו הדקיקות. היא תוהה אם יזכור את
מגעה לכשיתבגר. היא לא זוכרת את מגע אמה. לא אחת שאלה
עצמה אם היה ביניהן אי פעם מגע.
היא פותחת את דלת חדר השינה שלה ושל אלון. אלון כבר
ישן שינה עמוקה.

"שעה קלה קודם לכן חלף על פניה. "את באה למיטה?"

"עוד מעט, "ענתה.

"מתי?"

"כשאסיים, אני מנסה לכתוב משהו."

"מה זה, עבודה?"

"לא... סתם."

"בא לך להזדיין?" אמר בלי לשנות מנגינת קולו.

"לא היום." השיבה

"טוב, אז לילה טוב."

"לילה טוב."

עכשיו הביטה גם בו בשנתו. הוא זע באי נוחות, אולי בגלל מבטה, אולי בגלל האור שעקב אחריה לתוך החדר החשוך. עיניו ופיו התהדקו וגופו התהפך עד שלא יכלה שוב לראות את פניו. היא פשטה בגדיה והשתחלה מתחת לשמיכה, מהדקת אותה אל גופה העירום. עכשיו, בחושך, יכלה שוב להביט בו. עיניה, המסתגלות לחשיכה, יכלו להבחין כי עיניו לא רפו, פניו נראו לה כאגרוף קפוץ. היא האזינה לנשימותיו הכבדות. יש בהן משהו מיואש, חשבה. היא חשה חמלה כלפיו. ידה הושטה ללטף אותו, אך רק ידו וראשו ביצבצו מהשמיכה. היא החליקה ידה באיטיות על זרועו עד אצבעותיו, אחר כך שבה והניחה אותה על כתפו, נותנת לה לתור אחר מסלול חדש על חלקי הגוף הבודדים החשופים. היא חשה את אחיזתו בשמיכה נחלשת ועתה יכלה להחליק ידה תחתיה וללטוף את גופו דרך בד הגופייה שלבש. היא הבחינה באגרוף פניו הנפתח, והאוויר בחדר עמד בלי קול. ידו, שעשתה דרכה אליה בחשאיות, גיששה אל מתחת לשמיכתה בלי שהבחינה והפתיעה אותה כשחשה את חומה על בטנה. היא חשה את החום מטפס

במעלה גופה, נח על שדיה, כרית אגודלו מקיפה את פטמתה.
היא התמסרה לעוצמת הרכות הנדירה.
אחר כך חיבק אותה אליו, גבה אל בטנו, זרועותיו מקיפות אותה.

בבוקר התעוררו כל אחד בצידו האחר של המיטה הרחבה.
שחר ישן ביניהם.
"ילד בגילו, את לא חושבת שהגיע הזמן שיפסיק לבוא למיטה שלנו בלילה?" רטן אלון.

"זה לא שהוא בא כל יום, תן לו להתפנק קצת מדי פעם," לחשה שלא להעירו, מסלקת בביטול את הספקות והתהיות העולות לרגע אחד במוחה, וגם את הדאגה שעוד מעט כבר באמת יהיה גדול מדי ומעצמו יפסיק להגיע למיטתם.

"תראה איזה מלאך." חייכה אל הפנים הקטנות.
"מלאך אמיתי," ענה. עם שחר היה לו קל, להיות אבא, לאהוב. הוא ראה בו את עצמו. אותן פנים קטנות, אותו העור הכהה והחלק מכל פגם, אותם נימוסים ששבו את ליבה כשרק הכירו. עכשיו הבינה כי אלו מובנים באישיותו, חלק ממטענו הגנטי. בינה לבינה תמהה על ההנאה שהוא מוצא בראיית עצמו בדמות ילד. עם אסף הכול היה אחרת. "אני לא יכול לדמיין שיהיה לי ילד שונה משחר," אמר בעוד כרסה הלכה ותפחה. ואז נולד אסף, קירח, עורו בהיר עד כדי שקיפות. "הוא מהצד שלך," הכריז שעה קלה אחר הלידה, שהיתה מהירה וקלה יחסית ללידה של שחר והותירה בה כוחות מרובים כדי להתענג על תינוקה. היא הצמידה אותו בהמלצת המיילדת אל שדה מייד עם צאתו לאוויר העולם. אך הוא סירב בתוקף לינוק ולהפסיק לבכות עד אשר נלקח על ידי המיילדת לבדיקות השגרתיות. ואלון המשיך לטעון, למרות פניו העגולים ועיניו המוריקות

מיום ליום, כי הוא דומה לה. אך היא כלל לא הצליחה לראות בו את עצמה וגם לא הצליחה להבין מדוע תינוקה החדש אינו נענה לאהבתה ולניסיונותיה הנמשכים לרצותו, וכל ניסיון להרגיעו בדרכים שבהן הרגיעה כל כך ביעילות את שחר, כשהיה באותו הגיל, עלו בתוהו, ורק העצימו את בכיו שקרע את האוויר סביב וכיווץ את קרביה, והתעצם בכל פעם שלקחה אותו לחבקו בזרועותיה. וככל שנמשך בכיו וכישלונותיה רבו התעמקה בה תחושת התסכול והייאוש והכאב והאשם. וכשהיה אסף בן שנה וחצי התחילו לרוץ מרופא אחד למשנהו, שיבדוק אם הילד לא שומע כי הוא לא מגיב לשמו, ובעצם הוא לא מגיב לשום דבר שאומרים לו, ובסוף איזה דוקטור וייסמן אמר להם שכן, יש לו נוזלים באוזניים, אבל אולי כדאי להם לפנות גם לנוירולוג שיראה את הילד, ורשם להם טיפות וסירופ לייבוש הנוזלים, שהיו צריכים לדחוף לו בכוח בעזרת מזרק דרך שיניו הנעולות, והנוזל דלף מבין שפתיו. אחרי שישה שבועות חזרו אל הרופא, שאמר שכנראה הטיפול עזר, וכרגע הוא לא רואה נוזלים באוזניים ושאל אותם אם כבר פנו לנוירולוג והיא אמרה שלא. הוא הציע לפנות לרופא טוב שהוא מכיר וגם סידר להם שלא יצטרכו להמתין הרבה לתורם. הם הלכו ממושמעים לתור שנקבע עבורם והמזכירה הורתה להם להמתין, "דוקטור משולם עוד מעט יתפנה אליכם", ואותו דוקטור משולם פתח את דלת מרפאתו לאחר כמה דקות, הביט באסף רגע קצר וחרץ, "כן, לבן שלכם יש בעיית תקשורת, בואו כנסו בבקשה", אז אלון צחק ואמר "גם לאשתי". אבל דוקטור משולם לא צחק והסביר לאלון משהו שכבר לא שמעה, אך היטב שמעה שעכשיו גם

אלון שותק וחשה בחילה איומה, וכשיצאו עם חתיכת נייר הפניה ל"התפתחות הילד" הקיאה. ובצמוד לכאב הצריבה החד מנשוא ולחרדה, שהיתה כמו כדור אש שעתיד מעתה להתקבע בגופה, ולרצון העז להיעלם בו במקום, כאילו מעולם לא נולדה, הלהיט גם כעס אדיר את מעלה גרונה ואת פניה, ותחושה של הונאה ושווד בערו בה בעוז. ובתוך ראשה נשבעה כי תציל את אסף, היא תציל אותו ותשוב אל דוקטור משולם וגם אל הרופא ששלח אותם אליו, להוכיחם על טעותם ועל יהירותם. וכשאלון הושיט לה טישו ששלף מכיס מכנסיו ונראה היה כי כבר נעשה בו שימוש פקחה זוג עיניים תוהות, ואלון משך בכתפיו שנראו לה עתה רפות. "תנגבי בהפניה", אמר.

"צריך להעיר את אסף, אני מאחרת," זינקה מהמיטה. היא שלפה שניצל טופו מהמקפיא, הניחה בטוסטר־אובן, אחר כך הדליקה את הקומקום החשמלי וניגשה אל חדר הילדים. מהארון הוציאה חולצה וגופייה שהפתקיות הוסרו מהן. אסף היה יכול לצרוח שעות בגלל פתקית שגירדה את גבו, לכן נאלצה באחד הימים להכריז על מבצע "פתקיות הזעם" ולהסיר מכל החולצות, הגופיות, המכנסיים ואפילו התחתונים את הפתקיות ולתקן את החורים שנוצרו בחלק מהבגדים, אבל שכחה כמה פריטים שהיו בזמן המבצע בכביסה ונמלטו מגורל אחיהם. וכשהגנת קראה לה כי אסף צורח והם אינם מצליחים להרגיע אותו ואולי כואב לו משהו, אולי הוא חולה, שירה לקחה אותו הביתה וניגבה לו את הפנים ונגעה במצחו. כל הזמן הזה הוא לא הפסיק לצרוח, ותחושת חוסר אונים וייאוש וכישלון הבעירה את כדור האש שבקרבה כאשר חגה סביבו אובדת עצות. "אני לא מבינה, לא מבינה," מילמלה בעודה מתבוננת בילדה שלה שהיה לה בלתי מובן ואפילו זר. "אספי, אני לא מבינה, מה

מפריע לך, תגיד לי?" התחננה, וכבר חייגה לקבוע תור לרופא, ואף התלבטה אולי לפנות ישירות למיון. אך כשפשטה ממנו את החולצה הרטובה מדמעות, נזלת ורוק, ואסף נרגע מייד, גילתה את הפתקית. "לפחות יכולת לסמן עם היד, או משהו", לא יכלה להחניק את הכעס.

"קום אספי, כבר מאוחר", הניעה קלות את גבו. אסף זינק לישיבה. חתלתול, חשבה לעצמה, רגע אחד ישן שינה עמוקה ורגע אחריו ער לגמרי. היא הלבישה אותו ביעילות. "זהו, אתה מוכן." שעון הטוסטר-אובן צילצל. אסף הלך למטבח על קצות האצבעות, הליכה שסיגל לעצמו מאז שהחל ללכת, מוכן לסדר יומו הקבוע.

במכונית, בדרכה למשרד כמדי בוקר, תיכננה כי היום, אחרי העבודה, תיכנס לחנות הדיסקים הסמוכה למשרדה ותרכוש דיסק של "שר היער". אבל דווקא באותו היום היתה צריכה להישאר. "אני מצטער שירה, זה דחוף, מחר המשפט", אמר יואב שהיה בעיניה מתחשב תמיד ואיפשר לה להגיע באיחור של שעה כשלאסף היו טיפולים בבוקר ותמיד התעניין אחר כך בשלומו וגם הקשיב בעניין, גופו הגדול שעון על שולחנה, כשהיתה מספרת עליו, על אסף, או על שחר, והיא גמלה לו בחריצות ובמסירות שממילא אפיינו אותה. ובאחד הימים התקשרה אליה הגננת, כדי להודיעה שלאסף יש חום, ושירה לא הופתעה כי באותו בוקר נתנה לו אקמול ורק קיוותה שישפיע עוד כמה שעות. בלית ברירה נאלצה לעשות את כל הדרך חזרה למודיעין, לקחת אותו מהגן איתה לעבודה. ואסף ישב על רצפת המשרד ויילל כמו חיה פצועה, והיא אמרה לו "אספי אנחנו כבר הולכים הביתה", אבל הוא המשיך "אספי, די, אני אסיים

להדפיס ונלך, " אבל הוא המשיך והמשיך, ושירה חשה מבוכה וייאוש ואף בושה, וחשבה שעוד רגע תשליך הכול ותברח או תצטרף אל יבבותיו. להפתעתה שמעה שמישהו כבר הצטרף לפניה, ובן-רגע קול יללתו כבר לא נשמע כל כך טורדני, אלא מעין טון ליווי למנגינה שיואב הימהם בחן. וכשיואב עצר גם אסף הפסיק. ויואב הלך והביא פאזל שהיה לו בחדר, בשביל הבנות שלו שבאות לפעמים בחופשות, המשחק שאסף הכי אוהב, ולו זה היה תלוי בו היה יכול לשבת כל היום ולהרכיב פאזלים. והם ישבו יחד על הרצפה והרכיבו פאזל. לבסוף קם יואב לשוב לחדרו, והיא הודתה לו בהתרגשות ואמרה שהוא קוסם והוא ענה "מה פתאום, הוא מקסים ומאוד מוזיקלי. חבל שאין לי פה את המצלמה, יום אחד ישבור לבבות עם העיניים האלו." ושירה חשה גאוות פתאום והינהנה בראשה וחייכה ברוחב לב, בחיבה גלויה ובהכרת תודה, ונזכרה לרגע שפעם סיפר שהיה כמו אב לשני אחיו לאחר שאביהם נפטר. ומראהו בדמיונה, יושב על שטיח בחדר ילדים, כפי שישב זה עתה עם אסף, משחק עם שני אחיו הקטנים, מבקש לשמח ולמלא חלל שנפער, והוא עוד ילד בעצמו, צבט פתאום בקרבה. ומחשבה, כמעט עלומה, חלפה לרגע קצרצר בראשה על דמותה של האישה שהיתה פעם אשתו ושהיא יודעת שקוראים לה מיכלי גם אם אף פעם אינו מזכיר את שמה.

"אתה אבא נהדר," החליקו מעצמן המילים מבין שפתיה, ויואב הביט בה רגע בחיוך נבוך והיא כבר רצתה לקחת את דבריה בחזרה ולהסביר ולתקן ואמרה שהתכוונה שהיא יודעת שהוא אבא נהדר כלומר בטוחה, כן, גם לפי איך שהתייחס עכשיו לאסף אבל לא רק, אך חשה שהיא רק הולכת ומסתבכת. ויואב, כלא מבחין קטע את התפתלויותיה ושאל אם שמה לב באיזה

כישרון יוצא דופן הוא מרכיב פאזלים? ושירה אישרה בתנועת ראש, וריגוש נעים התערבל בבטנה, וכמעט וחשבה לשאול 'אז אתה מאמין שהוא יהיה בסדר?', אבל יואב מיהר לשוב לחדר העבודה ולסגור את הדלת, מותיר אותה מאחור ואת אסף, על השטיח לרגליה, מרכיב ומפרק את הפאזל שעה ארוכה, וסביבם המוני זוגות עיניים מביטות בהם מן הפנים שצילם ברחבי העולם. פתאום חשה מועקה. זה מפני שלא הודתה לו מספיק, חשבה, ובאה להקיש על דלתו ולהשחיל עם ראשה פנימה את התודה שלה אך חששה שכבר הפריעה מספיק. לבסוף כיבתה את המחשב וקיבצה את הניירת, "בוא שובר לבבות, הולכים." אמרה.